

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.374 van 20 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 23 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT loco advocaat E. STESENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn afkomstig van Khartoem. Op 29 juni 2006 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) die op 26 juni 2007 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RVV), die u bij arrest van 28 september 2007 de status van vluchteling en van subsidiaire bescherming weigerde. Op 14 juli 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U blijft bij de feiten die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag en legt ter ondersteuning van de eerder door u afgelegde verklaringen twee aanhoudingsbevelen neer dd. 15/08/2007 en 22/06/2008, en een diploma van het secundair onderwijs dd. 19/08/1995. U verklaart sinds uw aankomst in België niet te zijn teruggekeerd naar Soedan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van

Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw tweede asielaanvraag baseert op de feiten en gebeurtenissen die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Op 26 juni 2007 werd uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal echter bedrieglijk bevonden. U legde met name vage, weinig aannemelijke en zelfs tegenstrijdige verklaringen af betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, en wist evenmin te overtuigen met betrekking tot (de beleving van) uw homoseksuele geaardheid. Derhalve oordeelde de Commissaris-generaal dat geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde seksuele geaardheid en de problemen die u als gevolg hiervan zou gekend hebben (zie beslissing CGVS dd. 26/06/2007). De beslissing van de Commissaris-generaal werd vervolgens bij arrest van 28 september 2007 bevestigd door de RVV.

Betreffende de documenten die u neerlegt ter staving van de eerder door u aangehaalde vervolgingsfeiten, meer bepaald de twee aanhoudingsbevelen dd. 15/08/2007 en 22/06/2008, dient dan ook opgemerkt te worden dat om enige bewijskracht te hebben dergelijke documenten een geloofwaardig en coherent asielrelaas dienen te ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien kunnen bij deze documenten en uw verklaringen hieromtrent een aantal bedenkingen gemaakt worden. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het eerste aanhoudingsbevel dateert van 15 augustus 2007, hetzij meer dan 1 maand voor de datum waarop u diende te verschijnen op de zitting van de RVV van 19 september 2007. U had het document volgens uw verklaringen echter niet in uw bezit, maar blijkt er ook evenmin enige melding van te hebben gemaakt hoewel u nochtans ook in die periode 3-4 keer per maand telefonisch contact had met uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Hiermee geconfronteerd antwoordde u er niets over gezegd te hebben omdat u het document toch niet in handen had. U wilde uw familie immers niet in gevaar brengen omdat ze waarschijnlijk in de gaten worden gehouden, en was nog op zoek naar een veilige manier om het document in België te krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Dit is echter een weinig overtuigende verklaring voor het feit dat u in de procedure voor de RVV geen enkele melding zou maken van een ten aanzien van u uitgevaardigd aanhoudingsbevel, en kan nog minder als een afdoende verklaring beschouwd worden voor het feit dat u het kwestieuze document volgens uw verklaringen pas op 13 juli 2008 in uw bezit kreeg (gehoorverslag DVZ, randnr. 36). Geconfronteerd met het feit dat het document bijvoorbeeld via een buur of kennis had kunnen verstuurd worden, antwoordde u geen risico te willen nemen en merkte u op dat dan sowieso uw adres (in België) op de omslag zou vermeld moeten worden. Wanneer u er dan op gewezen werd dat het document evenzeer naar uw advocaat of een kennis kon gestuurd worden - zonder vermelding van uw adres op de omslag -, kwam u niet verder dan te stellen hier niet aan gedacht te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6). Van iemand in uw situatie, meer bepaald een afgewezen asielzoeker met een bevel om het grondgebied te verlaten, zou nochtans verwacht kunnen worden dat u er alles aan zou doen dergelijke documenten zo snel mogelijk in uw bezit te krijgen. De verklaring die u geeft voor de tijd die verstreken is tussen de aflevering van het document aan uw ouders en het moment waarop u het in uw bezit kreeg en voor het feit dat u er niet eerder in de procedure voor de RVV melding van maakte, kan niet als afdoende worden beschouwd en doet twijfelen aan de oprechtheid waarmee u dit document neerlegt.

Ook betreffende de inhoud van de kwestieuze aanhoudingsbevelen kunnen overigens ernstige bedenkingen gemaakt worden. Zo wordt u er luidens beide aanhoudingsbevelen van beschuldigd misdaden te hebben gepleegd die ressorteren onder artikel 151 en 153 van het Soedanese Strafwetboek. Aanvankelijk stelde u dat deze artikels betrekking hebben op homoseksualiteit, maar wanneer hierover werd doorgevraagd, kon of wilde u dit niet meer met zekerheid zeggen of bevestigen. U verklaarde omwille van uw geaardheid en homoseksuele handelingen Soedan te hebben moeten verlaten en er bijgevolg van uit te gaan dat u de aanhoudingsbevelen om die reden ontving. U voegde er aan toe geen enkel ander misdrijf te hebben begaan (gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en 8-10). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat homoseksualiteit in Soedan specifiek strafbaar is op grond van artikel 148 van het Strafwetboek van 1991, terwijl de artikels 151 en 153 algemeen van aard zijn en respectievelijk betrekking hebben op obscene gedrag (“gross indecency”) en het vervaardigen, fotograferen, bezitten, verhandelen en/of vertonen - al dan niet in

daartoe bestemde plaatsen – van zaken die in strijd zijn met de openbare zeden. Bovendien wordt homoseksualiteit zelfs uitdrukkelijk uitgesloten van het toepassingsveld van artikel 151 van het Strafwetboek (zie landeninformatie). Hiermee geconfronteerd, bleef u er bij geen ander probleem te hebben in Soedan (gehoorverslag CGVS, p. 10). U merkte wel op dat de vader van (Y.), die u met zijn zoon zou betrappt hebben in 2006, een belangrijke overheidsfunctie heeft en u daarom van eenders welk misdrijf kan laten beschuldigen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is echter weinig aannemelijk te noemen dat de vader van (Y.) u na meer dan twee jaar nog steeds intensief zou zoeken - uw ouders zouden nog steeds lastig gevallen en in de gaten gehouden worden (gehoorverslag CGVS, p. 5-6) - met de bedoeling u te laten veroordelen voor feiten waarop in de Soedanese Strafwet een minder zware straf staat dan op homoseksualiteit (zie landeninformatie).

Voorts dient vastgesteld te worden dat u duidelijk niet weet op basis van welk wetsartikel homoseksualiteit strafbaar wordt gesteld in Soedan, maar dat u ook evenmin de in de wet voorziene maximumstraf voor dit "misdrijf" blijkt te kennen. Hier herhaaldelijk naar gevraagd, kwam u immers niet verder dan "gevangenisstraf, zweepslagen, boete" (gehoorverslag CGVS, p. 8-9), wat niet alleen uiterst vaag is maar ook incorrect blijkt te zijn daar de wet in casu helemaal niet voorziet in een geldboete (zie landeninformatie). Dat u van dit laatste niet op de hoogte bent en u noch de relevante wetsbepaling, noch de voorziene maximumstraf kent, is bovendien des te opmerkelijker te noemen gelet op uw beweerde eerdere veroordeling en opsluiting voor identiek dezelfde feiten en op het feit dat homoseksualiteit in geval van recidive zwaarder wordt bestraft en zelfs kan leiden tot de doodstraf (zie landeninformatie).

De door u neergelegde aanhoudingsbevelen zijn derhalve niet van aard de in het kader van uw eerste asielaanvraag vastgestelde bedrieglijkheid van uw verklaringen betreffende uw voorgehouden seksuele geaardheid en de problemen die u als gevolg hiervan zou gekend hebben, te weerleggen. Uw hierboven reeds aangehaalde gebrekkige kennis ter zake vormt integendeel zelfs een bijkomende bevestiging van de in het kader van uw eerste asielaanvraag vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas. Het door u neergelegde diploma bevestigt tot slot dat u onderwijs genoot en bevat voor het overige enkel gegevens betreffende uw identiteit, die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat u uw land uit "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker stelt in een eerste middel dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en meent dat dit in strijd is met artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst ook nog naar de rechtspraak van de Raad van State (van 25/09/1986 nr. 26933), artikel 8 juncto artikel 14 EVRM en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker poogt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Hij betwist dat hij het eerste aanhoudingsbevel, van 15 augustus 2007, één maand voor de zitting voor de RvV van 19 september 2007, in die procedure diende neer te leggen. Verzoeker voert aan dat het verzoekschrift in deze procedure reeds op 11 juli 2007 werd verstuurd en wijst op het schriftelijk karakter van de procedure. Hij stelt ook dat evenmin een faxkopie kon worden voorgelegd daar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeer duidelijk is dat aan dergelijke kopies geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Verzoeker voert aan dat de vader van Y. de aanklacht lastens hem temperde, van homoseksualiteit tot obscene gedrag en handelingen in strijd met de openbare zeden, en dat dit volkomen verklaarbaar en logisch is, gezien bij aanklacht wegens homoseksualiteit eveneens zijn eigen zoon zou getroffen worden. Verzoeker is geen jurist is en kent de betreffende wetsartikelen en bestraffingen niet. Dat het temeer zelfs voor juristen bijzonder moeilijk in te schatten is welke de uiteindelijke bestraffing inhoudt, gelet op de grote marge waarover rechters beschikken. Verzoeker voert ook aan dat de Commissaris-generaal niet twijfelt aan de echtheid van de voorgelegde aanhoudingsbevelen, zodat het met zekerheid vaststaat dat hij bij terugkeer naar diens land van herkomst zal worden gearresteerd.

Hij werpt als tweede middel een schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, en verwijst hierbij naar de artikelen 3 en 14 van het EVRM. Verzoeker werpt op dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Soedan op grote schaal worden geschonden en hij bij een terugkeer naar zijn land dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden, temeer nu hij een alleenstaande jongeman van 'fighting age' is en derhalve tot een kwetsbare groep behoort.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Aangaande de mogelijkheid tot het bijbrengen van het arrestatiebevel van 15 augustus 2008 dient te worden opgemerkt dat, conform artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980, de Raad wel degelijk kan beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting. Het is hoe dan ook niet aannemelijk dat verzoeker dit document slechts op 13 juli 2008 in zijn bezit kreeg indien het werkelijk dateert van 15 augustus 2007, gelet op de beweerde belangrijkheid van dit document voor zijn situatie. De verklaring waarom hij het niet eerder had laten overmaken, namelijk dat hij zijn familie niet in gevaar wilde brengen, overtuigt in casu niet.

Verzoeker verklaarde te worden vervolgd omwille van homoseksualiteit en hij gaf aan dat de artikelen 151 en 153 waarnaar wordt verwezen op de aanhoudingsbevelen betrekking hebben op homoseksualiteit, hetgeen blijkt de in het administratief dossier voorhanden

zijnde landeninformatie niet overeenstemt met de werkelijkheid. Van verzoeker mag minstens verwacht worden dat hij weet waarvan hij precies wordt beschuldigd. De verklaring dat de vader van Y. de aanklacht jegens hem temperde om zijn eigen zoon niet in de problemen te brengen, is een loutere ad hoc verklaring en bewering. Deze verklaring doet hoe dan ook geen afbreuk aan het feit dat verzoeker niet kon aangeven waarvan hij nu juist wordt beschuldigd of wat de inhoud is van de aanhoudingsbevelen, terwijl dit redelijkerwijs van hem kon worden verwacht. Zijn stelling dat hij geen jurist is, kan hieraan geen afbreuk doen. Van verzoeker, die geen jurist is maar wel universitaire studies aanvatte, mag verwacht worden dat hij duiding kan geven omtrent de juridische risico's en bestraffing in zijn land van herkomst betreffende de situatie van de homoseksuelen. Verweerder merkt aldus terecht op dat verzoeker niet zonder meer kan aanvoeren dat hij geen jurist is om het gebrek aan kennis aangaande de bestraffing die hem naar eigen zeggen boven het hoofd zou hangen te verschonen. Aangaande de inhoud van de artikelen op de arrestatiebevelen, had verzoeker kunnen (laten) nagaan waarvan hij nu precies wordt beschuldigd en wat de strafbepaling hieromtrent is. Het gebrek aan interesse doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn gegronde vrees voor vervolging.

Het asielrelaas van verzoeker, de beweerde problemen omwille van zijn homoseksualiteit alsook zijn homoseksuele geaardheid werden in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet geloofwaardig geacht. Het louter neerleggen van bepaalde stukken in het kader van een tweede asielaanvraag maakt een ongeloofwaardig relaas nog niet geloofwaardig. Documenten hebben slechts bewijswaarde indien ze worden aangebracht ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen in casu, gelet op het hoger vastgestelde, ontbreekt. Het eerste middel is ongegrond.

Betreffende de stelling in het verzoekschrift dat *“verzoeker een alleenstaande jongeman van ‘fighting age’ betreft en derhalve tot de kwetsbare groepen behoort”* wordt vastgesteld, mede in acht genomen dat verzoeker geboren is op 5 oktober 1979, dat dit een blote bewering betreft die op generlei wijze wordt toegelicht of feitelijk onderbouwd.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (zie sub 4.2.).

De aangevoerde “schending van de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens” wordt niet dienstig aangevoerd aangezien dit onderdeel van het middel niet wordt onderbouwd gelet op de hogere vaststelling dat verzoekers homoseksualiteit niet aannemelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de vragenlijst van het CGVS, het verslag van DVZ en het verhoorverslag van het CGVS en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker voert aan dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980 en dat de Commissaris-generaal niet motiveert waarom hij hiervoor niet in aanmerking komt.

4.2. Verzoeker is afkomstig uit Khartoem. De stukken die werden toegevoegd aan het verzoekschrift (en volgens de erop aangebrachte stempels reeds ter griffie van de Raad van State werden neergelegd in juli 2008) hebben in hoofdzaak betrekking op de regio Darfur. Uit de elementen van het dossier en verzoekers bijgebrachte informatie is niet af te leiden dat de situatie in Khartoum aanzien kan worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 3.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker derhalve niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 februari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.